

Такою підставою для Аристотеля виступає сама людина, наділена особливою «політичною» природою і розглянута як «політична тварина» – унікальний суб'єкт, схильний і до аполонівської, і до діонісійської моделей соціальної поведінки. Мета і зміст людського буття не в пошуках насолоди, а в добродіючому і законослухняному існуванні.

Отож виходячи з вище викладеного матеріалу, можна зробити висновки про те, що вивчення розвитку філософсько-правових поглядів в Античності є цікавим і корисним для нас, як для майбутніх правоохоронців та правознавців. Адже виокремлення права як науки і самостійної галузі бере початок з праць античних філософів через створення своєї системи термінів та понять. Важлива роль у розвитку права, як одного із чинників становлення та розвитку громадянського суспільства, належить просвітницькій та освітній діяльності філософів, яка проявлялась у написанні праць та створенні перших наукових шкіл.

Одержано 11.04.2019

УДК 331.5(477)

Аліса Геннадіївна СІЛІНА,
курсант групи Ф1-104 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент Павленко Н. В.

ПРОБЛЕМА НЕФОРМАЛЬНОЇ ЗАЙНЯТОСТІ В УКРАЇНІ

В сучасній світовій економіці неформальна зайнятість є дуже поширеним явищем і є результатом добровільного виходу за межі формально інституціоналізованої економічної діяльності, що надає кращі умови для автономної самореалізації людини. Але в Україні вона найчастіше пов'язана з соціальною ексклюзією певних соціально незахищених груп населення, що готові, незалежно від рівня зарплатні та важких умов праці, братися за будь-яку роботу, щоб забезпечити своє виживання в умовах обмеженого доступу до легального ринку праці. Зважаючи на те, що неформально зайняті позбавлені соціального і правового захисту, їх права дуже часто порушуються, тому держава має проводити економічну політику, спрямовану на скорочення масштабів цього явища.

Згідно до Методологічних положень щодо визначення неформальної зайнятості населення, затверджених наказом Державної служби статистики України від 23.01.2013 № 16, до неформально зайнятих належать такі категорії населення: зайняті на підприємствах неформального сектора (незареєстровані самозайняті, роботодавці та їх наймані працівники); наймані працівники, які працюють на неформальних робочих місцях офіційного сектору (особи, які працюють за усною домовленістю та не мають будь-яких соціальних гарантій, зокрема: за них не сплачується єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, вони не мають права на щорічну відпустку та оплачуваний лікарняний); наймані домашні працівники у домогосподарствах; члени

неформальних виробничих кооперативів; безоплатно працюючі члени сім'ї, незалежно від того, працюють вони на підприємствах офіційного чи неформального секторів; самозайняті працівники, що виробляють товари виключно для власного кінцевого споживання домогосподарства.

За даними офіційної статистики, кількість неформально зайнятого населення віком 15–70 років у 2018 році становила 3541,3 тис. осіб, що на 4,2 % менше, ніж у 2017 році (3695,6 тис. осіб). Але, незважаючи на скорочення абсолютної величини неформальної зайнятості, її частка у загальній кількості зайнятого населення залишається достатньо значною – 21,6 %. В структурі неформальної зайнятості 41,5 % складають жінки та 58,5 % – чоловіки, 45,2 % неформально зайняти мешкають у містах, а 54,8 % – у сільській місцевості, за наймом працюють 12,2 %, а 71,9 % – самозайняті. Найбільшого розповсюдження неформальна зайнятість набула у Рівненській області (53 %), найнижчого – у Київській (9,7 %). У галузевому аспекті неформальна зайнятість найсильніше вразила сільське господарство, сферу торгівлі та ремонту автотранспортних засобів, а також промисловість.

Оскільки найважливішими факторами поширення неформальної зайнятості є безробіття та низький рівень оплати праці у офіційному секторі економіки, основними шляхами її подолання має стати створення сприятливих умов для прискорення економічного зростання:

- розширення доступу до кредитних ресурсів;
- стимулювання іноземних інвестицій;
- розробка та реалізація масштабної програми стимулювання створення робочих місць;
- реформування системи оплати праці;
- розробка програми легалізації тіньових капіталів.

Таким чином, методи боротьби з неформальною зайнятістю мусять мати переважно економічний характер. В той же час, не потрібно забувати і про заходи контролю повноти декларування зайнятості з боку Державної служби з питань праці, оскільки неформальна зайнятість має місце і на підприємствах офіційного сектору економіки.

Одержано 25.04.2019

УДК 178.7

Роман Русланович ОРЛОВ,
курсант групи Ф4-102 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат філософських наук, доцент Грищенко Н. В.

СОЦІАЛЬНО-ФІЛОСОФСЬКІ АСПЕКТИ ТЮТЮНОПАЛІННЯ

На початку 15 століття двоє чоловіків із команди Колумба повернулися з ризикованої подорожі вглиб Куби. Мореплавці повідомили про зустріч з аборигенами, в ході якої вони вперше спробували тютюн, який пізніше було